

[Arbejdsministeren]

var uholdbart, at kun knap 25 pct. af de uddannede syersker får varig beskæftigelse inden for branchen, og at det på længere sigt bliver nødvendigt med en ændret prioritering af uddannelsesindsatsen, medmindre virksomhederne inden for branchen påtager sig den nødvendige oplæring af syersker.

Mødets resultat blev, at tekstilindustrien påtog sig udarbejdelsen af et udspil til en sikring af den fornødne oplæring for branchen. AF-Ringkøbing afventer endnu dette udspil, men det er vurderingen, at et sådant udspil vil kunne danne baggrund for lokale initiativer til afhjælpning af situationen.

Tekstil- og Beklædningsindustriens Brancheudvalg er også opmærksom på problemet og arbejder til stadighed på at inødekomme branchens specielle vilkår med hensyn til store krav til fleksibilitet i uddannelsessystemet.

Det er en vigtig forudsætning, at branchens arbejdsgivere og arbejdstagere inddrages aktivt i løsningen af problemerne. Dette sker bl.a. gennem brancheudvalget, som for tiden arbejder intenst med at opbygge en ny uddannelsesstruktur, der bl.a. kan forøge medarbejdernes fleksibilitet. Denne forventes etableret som forsøg i 2. halvår 1991. Men der er tale om et problem, som er vanskeligt at løse på kort sigt. Det er nødvendigt at arbejde på længere sigt i et tæt samarbejde mellem Arbejdsmarkedsstyrelsen, brancheudvalget, AMU-centrene og AF.

I øvrigt er brancheudvalget enig med mig i, at den uddannelse, der tilbydes på AMU-centrene, ikke er beregnet på at give egentlig jobtræning, dvs. rutine i de enkelte operationer. Dette må virksomhederne være indstillet på selv at give medarbejderne. Der er således enighed om, hvori problemerne består.

De ovennævnte initiativer viser, at man både hos AF-Ringkøbing og i brancheudvalget er meget opmærksomme på branchens specielle problemer og arbejder intenst med at finde løsningsmuligheder. Jeg finder det vigtigt, at man forsøger at løse sådanne problemer lokalt, hvor de findes, og at det sker med medvirken fra arbejdsmarkedets parter som f.eks. her i Tekstil- og Beklædningsindustriens Brancheudvalg.

Spm. nr. S 52

Til *socialministeren* (10/1 91) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Vil ministeren foranledige, at der foretages en undersøgelse af, hvordan børn, der har været anbragt uden for hjemmet, klarer sig senere hen?«

Begrundelse

Der er gennem tiden foretaget mange undersøgelser og analyser af årsagerne til tvangsfjernelser, af, hvilke anbringelsessteder der anvendes, af antallet af fjernelser fra hjemmet, af, hvordan sådanne fjernelser kan forebygges, af antallet af genanbringelser ved forskellige anbringelsessteder og lign.

Imidlertid er der tilsyneladende ingen, der nærmere har undersøgt, hvordan det påvirker børn at være anbragt uden for hjemmet. Det bør derfor undersøges, hvordan børnene klarer sig, og om anbringelsen giver dem psykiske påvirkninger, som følger dem senere i livet. Socialforskningsinstituttet har foretaget en lignende undersøgelse af, hvordan unge adopterede fra Asien, Afrika eller Latinamerika klarer sig sammenlignet med deres jævnaldrende.

Det er vigtigt at have sådanne eventuelle længerevarende følgevirkninger af en fjernelse med i overvejelserne, når man vurderer, hvorledes der skal sættes ind for at hjælpe et barn eller en familie.

Svar (15/1 91):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Spørgsmålet om, hvordan børn, der har været anbragt uden for hjemmet, senere klarer sig, indgår i en efterundersøgelse, som Socialforskningsinstituttet har planer om at iværksætte i 1991. Det er tanken at gennemføre undersøgelsen som en stikprøveundersøgelse, hvor der foretages sammenligninger med jævnaldrende grupper. Undersøgelsen påregnes at ville løbe over ca. 1½ år.

Hertil kan jeg føje, at spørgsmålet om børns opvækst uden for hjemmet har været genstand for undersøgelse i Københavns Kommune i 1986, og at der findes en undersøgelse fra 1987 om tvangsfjernede børn i Nordjyllands Amt.

Jeg er enig med spørgeren i, at det er vigtigt at have oplysninger om, hvordan det går med den gruppe børn, der har været anbragt uden for hjemmet. Men samtidig mener jeg, at vi bør afvente, hvad der kommer ud af Socialforskningsinstituttets omtalte undersøgelse, før vi